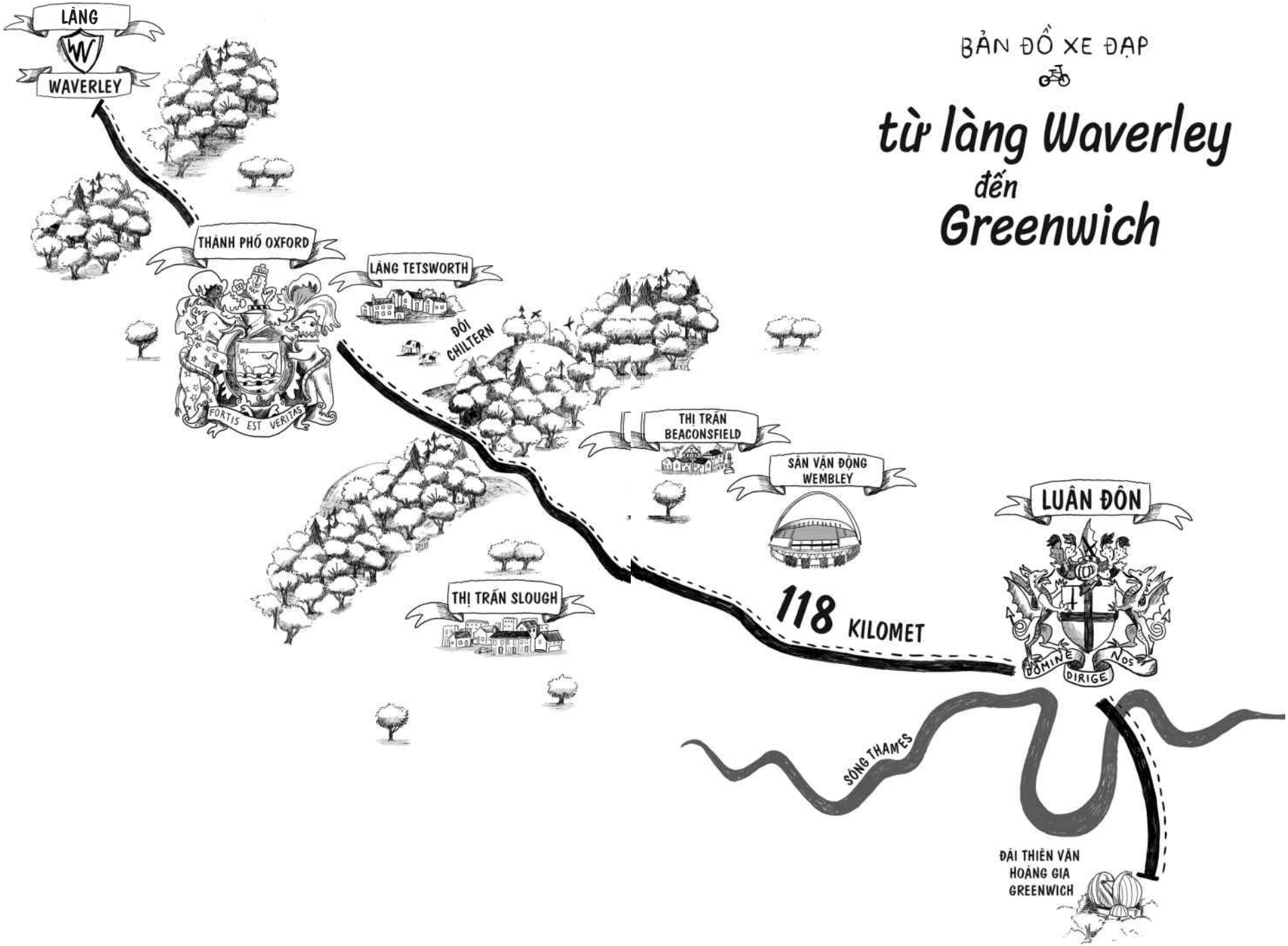
BẢN ĐỒ XE ĐẠP
từ làng Waverley
đến
Greenwich
LÀNG
WAVERLEY
THÀNH PHỐ OXFORD
FORTIS EST VERITAS
LÀNG TETSWORTH
ĐỒI CHILTERN
THỊ TRẤN BEACONSFIELD
SÂN VẬN ĐỘNG WEMBLEY
LUÂN ĐÔN
THỊ TRẤN SLOUGH
118 KILOMET
DOMINE DIRIGE NOS
SÔNG THAMES
ĐÀI THIÊN VĂN HOÀNG GIA GREENWICH

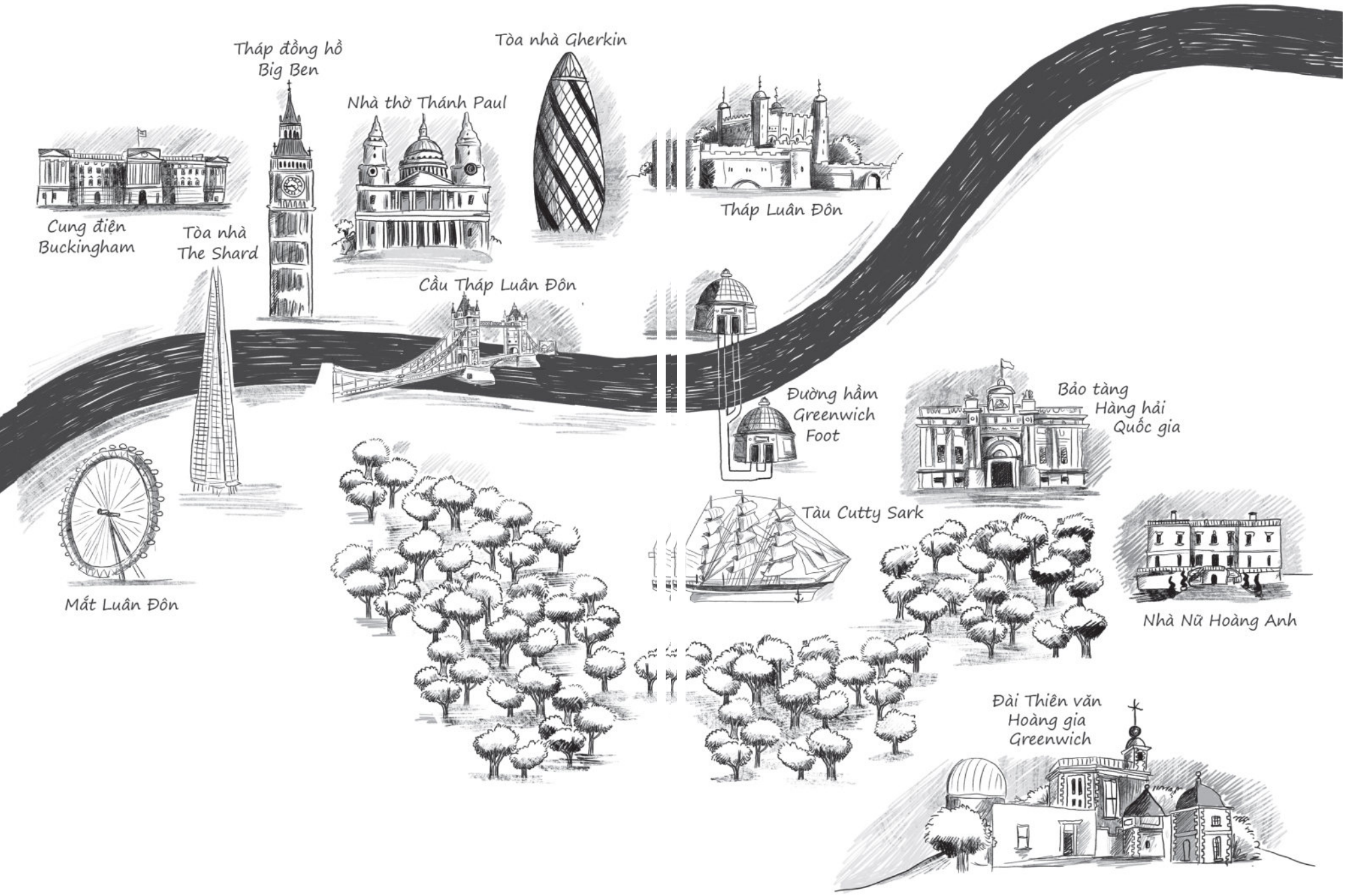
Tháp đồng hồ Big Ben
Tòa nhà Gherkin
Nhà thờ Thánh Paul
Cung điện Buckingham
Tòa nhà The Shard
Tháp Luân Đôn
Cầu Tháp Luân Đôn
Đường hầm Greenwich Foot
Bảo tàng Hàng hải Quốc gia
Tàu Cutty Sark
Nhà Nữ Hoàng Anh
Mắt Luân Đôn
Đài Thiên văn Hoàng gia Greenwich

Dành tặng dì thân yêu của con, Mumtahina (Ruma)
Jannat, vì sao của người luôn kề bên vầng trăng.

Dành tặng hai tia sáng bé bỏng mà định mệnh đã buộc dì phải rời xa, và cho mọi đứa trẻ ngoài kia đang chịu ảnh hưởng của bạo lực gia đình.

Dành tặng Mẹ và Zak. Mãi mãi.

Буди скроман, јер си створен од земље.
Буди племенит, јер си направљен од звезда.

Hãy khiêm nhường, vì ta sinh ra từ đất Mẹ.
Hãy kiêu hãnh, vì ta sinh ra từ ánh sao.

Châm ngôn Serbia

MỤC LỤC

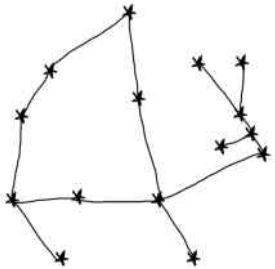

Chương 1: Tấm bản đồ sao 14

Chương 2: Quy tắc trong nhà mới 23

Chương 3: Hiện tượng lạ trên bầu trời 38

Chương 4: Ngôi sao của Mẹ 50

Chương 5: Cuộc thi hoành tráng nhất thiên hà 65

Chương 6: Trò đùa của thời gian 78

Chương 7: Thám tử bí mật 93

Chương 8: Nhiệm vụ tuyệt mật lúc nửa đêm của hội săn sao! 103

Chương 9: Kẻ lật mặt 121

Chương 10: Đi tong một ngày 132

Chương 11: Sư tử, phù thủy và cái tủ áo 144

Chương 12: Cuộc chạy trốn động trời 161

Chương 13: Đường dài đằng đẵng đến Hẻm Logic 169

Chương 14: Bốn câu chuyện đêm mưa 183

Chương 15: Đối tượng khả nghi 197

Chương 16: Tin khẩn cấp! 214

Chương 17: Trên và dưới mặt đất Luân Đôn 225

Chương 18: Con tàu cướp biển 237

Chương 19: Lách qua song sắt đen 245

Chương 20: Phi vụ hạt dẻ 254

Chương 21: Ngôi sao sáng nhất Hollywood 264

Chương 22: Kẻ đánh cắp sự sống 275

Chương 23: Bảy chị em 287

Chương 24: Ngôi sao ngoài cửa sổ 299

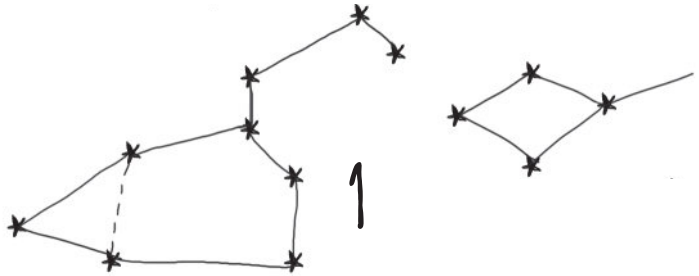

1

TẤM BẢN ĐỒ SAO

Từ hồi còn nhỏ xíu, em đã ước mơ được trở thành thợ săn sao.

Người lớn toàn gọi là "nhà thiên văn học", nhưng em nghĩ "thợ săn sao" nghe oách hơn nhiều, nên em sẽ tự xưng mình như thế đấy! Nhưng khác với các cô chú hay đi săn tìm những vì sao già cỗi, em lại thích săn những vì sao mới toanh cơ, nghĩa là chỉ mới mở mắt chào đời và đang đi tìm bao người mình đã bỏ lại dưới mặt đất. Em từng đọc được một quyển sách trong thư viện, rằng sao trời có thể tỏa sáng đến hàng triệu, hàng tỉ, thậm chí tỉ tỉ năm. Em mong sách viết đúng, bởi có một vì sao em ước mong sẽ sáng mãi. Em không rõ vì sao ấy ở nơi nào, nhưng em biết nó vẫn đang quẩn quanh đâu đây, chờ em tìm đến.

Trở về với ngôi nhà cũ của em, nơi em còn được ở cùng Ba và Mẹ. Trong phòng ngủ, em có đến ba chiếc kệ chất đầy sách vở, ít nhất một nửa trong số đó toàn nói về sao trời và du hành vũ trụ. Khắp trần nhà và bốn vách tường dán đầy áp phích cùng những vì sao sáng rực trong đêm mà hồi đó em năn nỉ Ba Mẹ mãi mới được mua cho. Nhưng đẹp nhất trong phòng em là quả cầu ngôi sao siêu đặc biệt, nằm chễm chệ ở ngay bên giường. Nhìn từ đằng xa, trông nó hệt như Trái Đất, nhưng thật ra, đó là một quả cầu bầu trời đêm, và chẳng có quốc gia hay đại dương nào cả, chỉ có những vì tinh tú xinh đẹp sáng ngời trong trí tưởng tượng của chúng ta mà thôi. Hễ mỗi lần bật lên là một chòm sao mới lại nảy ra, và em thuộc vanh vách từng cái tên. Vậy nên nếu sau này trở thành thợ săn sao, cứ có ngôi sao mới nào xuất hiện là em sẽ dễ dàng chỉ ra liền – cũng như khi đã nhìn quen một bức tranh, hễ có gì khác lạ là mình nhận ra ngay.

Em ước gì Mẹ đừng bỏ quên quả cầu sao đó ở nhà. Đôi lúc em ngẩn ngơ nghĩ, chẳng biết đến bao giờ mình mới thôi tiếc nhớ món đồ chơi ấy. Giờ đây, khi Noah và em phải chuyển đến ở một chỗ lạ hươ lạ hoắc, em lại càng nhớ nó, nhớ da nhớ diết.

Chúng em ở đây đã hai ngày. Ngôi nhà này khá hơn nhiều so với chỗ lần trước chúng em đi trốn cùng Mẹ,

nhưng em vẫn không thấy thích lắm. Ở đây toàn là những âm thanh rùng rợn, như tiếng sàn nhà kẽo kẹt dù không thấy bóng người, đôi ba thứ tàng hình cứ cộc cạch gõ vào kính cửa sổ lúc đêm khuya tưởng chừng như chỉ chực xông vào, hay giọng ai the thé và tiếng cào nhỏ rí vẳng lại từ bên kia bức tường. Em trai em, thằng bé Noah ấy, tưởng trong nhà có ma, tối đến đi ngủ nó sợ hãi quá, em phải bắt nó nằm xuống giường, trùm chăn kín mít ôm dỗ nó ngủ. Nó mới có năm tuổi thôi, sợ ma cũng là chuyện bình thường. Nhưng em đã mười tuổi rồi mà vẫn còn tin trên đời này có ma thì thật là ngốc nghếch, nên em cóc sợ, dù cũng nhiều khi khiếp đảm với mấy thứ tiếng động nhộn nhạo ấy, muốn chui tọt vào chăn trốn cùng Noah lắm.

Nhưng ngôi nhà này là lạ không phải chỉ vì tiếng động. Người ở đây cũng là lạ nốt.

Có một anh tên Travis, tính tình lầm lì ít nói. Anh ấy mười một tuổi, cao kều và gầy nhom, giống hệt sợi dây chun bị kéo căng đến mỏng dính. Hàm răng anh cứ chìa ra ngoài vì miếng niềng bạc to tướng chen ngang, như thể có chú thợ xây đã dựng cả giàn giáo bên trong đấy. Gần như suốt ngày anh cứ giương cặp mắt xám nâu, tròn xoe và lồi ra như quả bóng bàn nhìn em chằm chặp. Em không thích bị ai nhìn chút nào, vì hai má em sẽ đỏ bừng lên như gấc, chỉ muốn chạy vèo đi

trốn thôi. Nhưng anh vẫn cứ như vậy hoài, dù đôi khi em chằm chằm nhìn lại.

Rồi thì đến Ben, cậu bạn với mái tóc đen bồng bềnh như thể ai úp lên đầu cậu một muỗng kem to kềnh vậy. Cậu bằng tuổi em, với đôi mắt nâu sáng bừng như chỉ chực hỏi hàng triệu thứ trên trời dưới đất, cùng một nốt mụn tròn quay bóng lưỡng trên má trái mà mỗi lần nghĩ chắc không có ai để ý cậu lại táy máy chọc vào. Cậu hay mặc ngược cái áo khoác nỉ in hình câu lạc bộ Newcastle United, để phần mũ trùm đầu chìa ra làm "cái tô" đựng bắp rang bơ với khoai tây chiên cho dễ bốc ăn. Ben nói toàn chuyện lạ lùng và hỏi em liên miên cứ như cậu là thám tử trên phim còn em là tên tội phạm, nào là:

"Nè! Làm sao mà bạn tới đây vậy?"

"Mấy bạn cũng muốn được nhận nuôi hả?"

Hay là:

"Trời đất quỷ thần thiên địa ơi, Aniyah! Bạn hổng thích cá lăn bột chiên hả? Vậy bạn cho mình nghen?"

Em ghét bị hỏi tới hỏi lui chẳng kém gì bị nhìn chằm chặp, nhất là khi không biết phải trả lời ra sao, mà giọng em cũng đã chạy đi đâu mất rồi. Vì thế mỗi lần cậu ấy hỏi, em toàn nhìn xuống đất và nhún vai cho qua chuyện.

Cuối cùng là chị Sophie. Chị Sophie mười ba tuổi, lớn nhất trong tất cả chúng em, nhưng vẫn thấp hơn anh Travis một chút. Chị có mái tóc suôn dài mềm mượt màu đỏ tươi, và chính xác hai mươi bảy nốt tàn nhang rải quanh cánh mũi. Vừa gặp chị là em đã bắt đầu đếm rồi, vì em thích tàn nhang lắm, trông nó nhỏ xíu mà sáng trưng hệt như sao trên trời, ngồi tưởng tượng xếp chúng thành đủ thứ hình dạng cũng vui vui. Em ước mình cũng có tàn nhang, nhưng chẳng có lấy một nốt. Nếu em và chị thân thiết hơn, em sẽ nói nếu nối các nốt tàn nhang của chị lại với nhau, sẽ tạo thành hình chú cá voi xanh hoặc là con thuyền ba cánh buồm, tùy mình nối theo kiểu nào. Nhưng Sophie chẳng ưa em và cả Noah, nên chắc là em không nói được đâu. Em biết chắc là vậy, vì mỗi khi cô Iwuchukwu không để ý, chị lại híp mắt, nghiến răng, liếc nhìn chúng em bằng ánh mắt tao-ghét-tụi-bây, làm tay chân em lạnh cóng như ướp đá.

Cô Iwuchukwu là chủ ngôi nhà mà chúng em đang ở. Cô lạ lắm, lạ nhất trong số những người lớn mà em từng thấy. Cô đeo hàng lô hàng lốc vòng cổ, chuỗi hạt và vòng tay, để mỗi lần cô bước đi lại nghe lanh canh như tiếng bi ve va vào nhau. Cô cũng rất hay cười, chắc hai gò má cô phải đau nhức lắm. Em chưa bao giờ thấy ai cười nhiều như cô. Cả ngày quanh quẩn em chỉ toàn ngó xem cô đang cười cái gì, vì muốn cười thì mình

phải có cái để cười chứ. Nhưng hình như cô cứ thích là cười thôi. Lần đầu gặp cô, em còn tưởng cô là mẹ của Ben, vì mái tóc hai người cũng to kềnh, bồng bềnh giống nhau, màu da cũng y hệt. Đôi môi cô hồng hào, bóng nhẫy. Hai mắt cô màu nâu sẫm, lóng la lóng lánh hạt kim tuyến. Giọng cô nửa như véo von hát, nửa như mắng té tát. Em với Noah chưa thích cô Iwuchukwu lắm, nhưng phải cố thôi, và càng phải cố làm cho cô thích mình nữa. Vì chúng em bây giờ chẳng còn ai bên cạnh, chỉ còn mỗi cô nuôi chúng em mà thôi. Đó là công việc của một người mẹ nuôi – cưu mang những đứa trẻ như em và Noah, vì Ba Mẹ chúng em đã biến đi đâu mất rồi.

Mãi đến hai đêm trước, em mới biết "mẹ nuôi" nghĩa là thế nào. Hồi đó em còn có mẹ ruột, cứ tưởng mình chẳng cần biết để làm gì. Nhưng khi Mẹ em đi, có hai chú cảnh sát và một người phụ nữ cao lớn mặc áo vét đen tới nhà, bảo chúng em sắp sửa đi gặp mẹ nuôi mới. Em không thích chữ "nuôi" tí nào, nghe giả dối làm sao – bắt mình phải tin đó là mẹ, mà người ta vốn chẳng phải mẹ mình. Noah cũng không thích, nó khóc ré lên, la lối inh ỏi và nấc nghẹn ngay lúc đó.

Noah chỉ khóc la và nấc cụt khi quá sợ hãi. Mẹ bảo từ nay về sau em phải chăm lo cho Noah, nên khi thằng nhỏ ăn vạ trước mặt các cô chú, em nhìn nó, trấn an